୧୮-୨-୨୦   ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ   ଓମ୍‌ଶାନ୍ତି   "ବାପଦାଦା"   ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର କ□ାଗୁଡିକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ଫୁଲରେ ପରିଣତ କରିବା— ଏହା ହେଉଛି ତୁମ ଭଳି ଦକ୍ଷ ମାଳିମାନଙ୍କର କାମ ।''

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ନିଜର କେଉଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କରୁଛ ?

ଉ□ର:- ଦୁଃଖଦାୟୀ କ□ାରୁ ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ଫୁଲ ହେବା— ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ । ଯଦି କୌଣସି ଗୋଟିଏ ବି ବିକାର ରହିଥିବ ତେବେ କ□ା କୁହାଯିବ । କ□ାରୁ ଫୁଲ ହେଲେ ହିଁ ସ□ପ୍ରଧାନ ଦେବୀ-ଦେବତା ହୋଇପାରିବ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ୨୧ ପିଢି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜର ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବାକୁ ଆସିଛ ।

ଗୀତ:- ତକଦୀର ଜଗାକର ଆୟି ହୁଁ ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ଏହା ତ ହେଉଛି ସାଧାରଣ ଗୀତ କାହିଁକିନା ତୁମେ ହେଉଛ ମାଳୀ, ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ବଗିଚାର ମାଲିକ । ଏବେ ମାଳୀମାନଙ୍କୁ କ□ାରୁ ଫୁଲ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଅକ୍ଷର ବହୁତ ସ୍ପଷ୍ଟ । ଭକ୍ତ ଆସିଛନ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖକୁ । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତିନୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମେ ଜ୍ଞାନର ପାଠ ପଢିବାକୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛ । ତୁମେ ଏହି ରାଜଯୋଗର ପାଠପଢି ହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେଉଛ । ତେଣୁ ଭକ୍ତିନୀମାନେ କହୁଛନ୍ତି— ଆମେ ଭାଗ୍ୟକୁ ତିଆରି କରି ଆସିଛୁ, ନୂଆ ଦୁନିଆ ହୃଦୟରେ ସାଇତି ରଖି ଆସିଛୁ । ବାବା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେହ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସୁଇଟ୍ ହୋମ୍ ଏବଂ ସୁଇଟ୍ ରାଜତ୍ୱକୁ ଯାଦ କର । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଯାଦ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସେ□ରରେ ପାଠପଢୁ ଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ କ□ାରୁ ଫୁଲ ହେଉଛନ୍ତି । ଫୁଲ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ନା । ଶିବଙ୍କ ଉପରେ ଫୁଲ ଚଢାଇଥା'ନ୍ତି । କିଏ କେଉଁ ଫୁଲ ଚଢାଇଥା'ନ୍ତି ତ କିଏ ଆଉ କେଉଁ ଫୁଲ ଚଢାନ୍ତି । ଗୋଲାପ ଫୁଲ ଏବଂ ଅରଖ ଫୁଲ ମଧ୍ୟରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ହେଉଛି ବଗିଚା । କେହି ମୋତି, କେହି ଚମ୍ପା, କେହି ହେଉଛନ୍ତି ରତନ ଜ୍ୟୋତିର ଫୁଲ । କେହି ଅରଖ ଫୁଲ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି କ□ା । ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ହେଉଛି କ□ାର ଜଙ୍ଗଲ, ଏହାକୁ ନୂଆ ଫୁଲ ବଗିଚା କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ କ□ା ରହିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଗୀତରେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁ ବାବା ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି ଆମେ ସେହି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର କ□ାରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ଫୁଲ ହେବାପାଇଁ । କ□ାରୁ ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଗୀତର ଅର୍ଥ କେତେ ସହଜ । ଆମେ ଆସିଛୁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ଭାଗ୍ୟକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ନୂଆ ଦୁନିଆ । କାହାର ଭାଗ୍ୟ ସ□ପ୍ରଧାନ, କାହାର ରଜୋ, କାହାର ତମୋ ରହିଛି । କେହି ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜା ହେଉଛନ୍ତି, କେହି ପ୍ରଜା ହେଉଛନ୍ତି, କେହି ପ୍ରଜାର ମଧ୍ୟ ନୌକର ଚାକର ହେଉଛନ୍ତି । ଏହା ନୂଆ ଦୁନିଆର ରାଜ□ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ସ୍କୁଲକୁ ଭାଗ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ କରିବାକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଏଠାରେ ତ ନୂଆ ଦୁନିଆର କଥା ରହିଛି । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ କ'ଣ ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବ । ତୁମେ ଭବିଷ୍ୟ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଦେବତା ହେବାପାଇଁ ଭାଗ୍ୟ ଗଢୁଛ, ଯେଉଁ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ନମସ୍କାର କରି ଆସିଛନ୍ତି । ଆମେ ହିଁ ସେହି ଦେବତା ପୂଜ୍ୟ ଥିଲୁ ପୁଣି ଆମେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଛୁ । ୨୧ ଜନ୍ମର ବର୍ସା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁଛି, ଯାହାକୁ ୨୧ ପିଢି କୁହାଯାଉଛି । ବୃଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତକୁ ପିଢି କୁହାଯାଏ । ବାବା ୨୧ ପିଢିର ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯୁବା ଅବସ୍ଥାରେ ଅଥବା ଶୈଶବରେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ କେବେ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ଅମରଲୋକ କୁହାଯାଏ । ଏହା ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁ ଲୋକ,

ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ଏଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଠାରେ ବିକାରର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଛି, ଯାହାଠାରେ ଗୋଟିଏ ମଧ୍ୟ ବିକାର ଥିବ ସେ କ□ା ହେଲେ ନା । ବାବା ଜାଣିଯିବେ ଏହି ମାଳି ରାଜକୀୟ ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ଫୁଲ ତିଆରି କରିବା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମାଳି ଭଲ ହୋଇଥିଲେ ଭଲ- ଭଲ ଫୁଲ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବେ ଯେଉଁ ଫୁଲମାନେ ବିଜୟମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହେବେ । ତେଣୁ ଯୋଗ୍ୟ ଫୁଲ ଆବଶ୍ୟକ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଭଲ- ଭଲ ଫୁଲ ନେଇଯାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ମନେକର ରାଣୀ ଏଲିଜାବେଥ୍ ଆସିବେ ତେଣୁ ଏକଦମ୍ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଫୁଲର ମାଳା ତିଆରି କରି ନେଇଯିବେ । ଏଠାକାର ମନୁଷ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ତମୋପ୍ରଧାନ । ଶିବଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇଥା'ନ୍ତି, ଭାବନ୍ତି ଯେ ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଭଗବାନ । । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ତ ଦେବତା କହିଥା'ନ୍ତି । ଶିବଙ୍କୁ ଭଗବାନ କହିବେ । ତେଣୁ ସେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ନା । ବାସ୍ତବରେ ଶିବଙ୍କ ପାଇଁ କହନ୍ତି ଧତୁରା ଖାଉଥିଲେ, ଭାଙ୍ଗ ପିଉଥିଲେ । କେତେ ଗ୍ଲାନି କରୁଛନ୍ତି । ଅରଖ ଫୁଲ ମଧ୍ୟ ନେଇଯାଇଥାନ୍ତି । ଏଭଳି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପୁଣି ତାଙ୍କ ପାଖକୁ କ'ଣ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତମୋପ୍ରଧାନ କ□ାଙ୍କ ପାଖକୁ ତ ଫାଷ୍ଟ କ୍ଲାସ ଫୁଲ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି ଆଉ ଶିବଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ କ'ଣ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । କ୍ଷୀର ମଧ୍ୟ କିପରି ଚଢାନ୍ତି ? ୫ ପ୍ରତିଶତ କ୍ଷୀର ବାକି ୯୫ ପ୍ରତିଶତ ପାଣି । ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ କିପରି କ୍ଷୀର ଢାଳିବା ଉଚିତ୍— କିଛି ହେଲେ ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛ । ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ବି କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ରହିଛନ୍ତି । ଯିଏ ଜ୍ଞାନ ଯୋଗରେ ପରିପକ୍ୱ ଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସେ□ରର ମୁଖ୍ୟ କରାଯାଇଥାଏ । ସମସ୍ତେ ତ ଏକାପରି ହୋଇନଥା'ନ୍ତି । ଯଦିଓ ପାଠ ଗୋଟିଏ, ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହିଁ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଶିକ୍ଷକ ତ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି ନା । ବିଜୟ ମାଳାରେ ଆସିବାର ମୁଖ୍ୟ ଆଧାର ହେଉଛି ପାଠପଢା । ପାଠପଢା ତ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ହୋଇଥାଏ ସେଥିରେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ପାସ୍ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ନା । ସମସ୍ତ ଆଧାର ପାଠପଢା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । କେହି ତ ବିଜୟ ମାଳାର ୮ ଦାନାରେ ଆସୁଛନ୍ତି, କେହି୧୦୮ ରେ, କେହି ୧୬୧୦୮ରେ ଆସୁଛନ୍ତି । କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ବଂଶାବଳୀ ତିଆରି ହୋଇଥାଏ । ଯେପରି ବୃକ୍ଷର ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ବଢିଥାଏ, ପ୍ରଥମେ ଗୋଟିଏ ପତ୍ର ପୁଣି ଦୁଇଟି ପତ୍ର ପରେ ବଢିଚାଲିଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ହେଉଛି ବୃକ୍ଷ । ବଂଶାବଳୀ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ ଯେପରି କୃପାଳିନୀ ବଂଶାବଳୀ ଆଦି- ଆଦି, ସେ ସବୁ ହେଉଛି ହଦର ବଂଶାବଳୀ, ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ବଂଶାବଳୀ ଏଥିରେ ପ୍ରଥମେ କିଏ ଅଛନ୍ତି ? ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା । ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରେଟ୍- ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଡ୍ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଆଦିପିତା କୁହାଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରକେ ଟିକେ ହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା କିଏ ? ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଅହଲ୍ୟା ପରି ପଥରବୁଦ୍ଧି ଅଛନ୍ତି । ଯେବେ ଏପରି ପଥର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସନ୍ତି ।

ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ଅହଲ୍ୟା ବୁଦ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ପଥର ବୁଦ୍ଧିରୁ ପାରସବୁଦ୍ଧି ହେବାପାଇଁ । ତେଣୁ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ନା । ବାବାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବା ଦରକାର ଏବଂ ପାଠପଢାର ଖିଆଲ କରିବା ଦରକାର । ମନେକର ଆଜି ଆସିଛ, କାଲି ଅଚାନକ ଶରୀର ଛାଡ଼ିଦେଲ ପୁଣି କେଉଁ ପଦ ପାଇବ । ଜ୍ଞାନ ତ କିଛି ହେଲେ ଧାରଣ କରିଲ ନାହିଁ, କିଛି ହେଲେ ଶିଖିଲ ନାହିଁ ତେଣୁ କେଉଁ ପଦ ପାଇବ । ଯିଏ ଯେତେ ଡେ଼ରିରେ ଶରୀର ଛାଡୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପାଇଁ ସମୟ ତ କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି, ତା ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମ ନେଇ କ'ଣ କରି ପାରିବେ । ହଁ ତୁମ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କଲେ ସେ ଯାଇ କୌଣସି ଭଲ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେବେ । ଆତ୍ମାରେ ସଂସ୍କାର ଥିବାରୁ ସେ ଆତ୍ମା ତୁରନ୍ତ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯିବ, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ଲାଗିବ । ସଂସ୍କାର ଭରି ନଥିଲେ କିଛି ବି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମତାର ସହିତ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ମାଳି ଭଲ ଭଲ ଫୁଲକୁ ଆଣିଲେ ତାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ଗାନ କରାଯାଇଥାଏ, ଫୁଲ ତିଆରି କରିବା ତ ମାଳିର

କାମ ନା । ଏହିପରି ବହୁତ ସନ୍ତାନ ରହିଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବା ଆସେ ହିଁ ନାହିଁ । ସବୁ କିଛି ଭାଗ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର ରହିଛି ନା । ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲେ କିଛି ହେଲେ ବୁଝିବେ ନାହିଁ । ଭାଗ୍ୟବାନ ସନ୍ତାନ ତ ବାବାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ରୀତି ଚିହ୍ନି ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଯାଦ କରିବେ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଦ କରିବେ । ଗୀତରେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ନା- ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ନୂଆ ଭାଗ୍ୟ ଗଢ଼ିବାକୁ ଆସିଛୁ । ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ନେବାକୁ ହେବ । ଏହି ନିଶା ଏବଂ ଖୁସୀରେ ରହିଲେ ଏହିପରି ଗୀତର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝିପାରିବେ । ସ୍କୁଲରେ ମଧ୍ୟ କାହାରି ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହା ତ ବହୁତ ବଡ଼ ପରୀକ୍ଷା । ଭଗବାନ୍ ନିଜେ ବସି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ସମସ୍ତ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର । ତୁମେ ଜାଣିଛ କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ୍ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ସୂକ୍ଷ୍ମବତନବାସୀ ଦେବତା । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଦେବତାମାନେ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ଲୋକ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଆଦି ହେଉଛନ୍ତି ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଯାହାକୁ ଡ଼ିଟିଜିମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୈବୀଧର୍ମ କୁହାଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ଥାନ୍ତି । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ହିଁ ରହିଛନ୍ତି, ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ଦେବତାୟ ନମଃ, ବିଷ୍ଣୁ ଦେବତାୟ ନମଃ... ପୁଣି କହନ୍ତି ଶିବ ପରମାତ୍ମାୟ ନମଃ । ଶିବଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଭଗବାନ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତିନୋଟି ଫ୍ଲୋର ଅର୍ଥାତ୍ ମହଲା ରହିଛି ନା । ଆମେ ତୃତୀୟ ଫ୍ଲୋରରେ ରହିଛୁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯେଉଁ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ ସେଇମାନେ ପୁଣି ଆସୁରୀ ଗୁଣଧାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ମାୟାର ଗ୍ରହଣ ଲାଗିବା ଦ୍ୱାରା କଳାହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଯେପରି ଚନ୍ଦ୍ରମାରେ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଥାଏ ନା । ତାହା ହେଲା ହଦର, ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା । ବେହଦର ଦିନ ଏବଂ ରାତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ ଏବଂ ରାତି । ତୁମକୁ ଏବେ ଏକା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ପଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ ବାକି ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ପଢ଼ିଲେ ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେଉଛ । ଏହା ସତ୍ୟ- ସତ୍ୟ ଗୀତା ପାଠଶାଳା । ପାଠଶାଳାରେ ସର୍ବଦା ରହନ୍ତି ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବନ୍ତି ଯେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ହେଉଛି ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ମାର୍ଗ, ଯେତେ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିବ ତେବେ ଭଗବାନ ପ୍ରସନ୍ନ ହେବେ ଏବଂ ଆସି ଫଳ ଦେବେ । ଏସବୁ କଥା ତୁମେ ହିଁ ଏବେ ବୁଝୁଛ । ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ ଯିଏକି ଏବେ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲେ, ସେହିମାନେ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି, ସେହିମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିବେ । ତୁମେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଅବ୍ୟଭୀଚାରୀ ଭକ୍ତି କରିଛ ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ତୁମେ ହିଁ ହେଉଛ ପ୍ରଥମ ଭକ୍ତ । ପୁଣି ତଳକୁ ଖସି- ଖସି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛ । ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ଭକ୍ତି କରିଛ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ପ୍ରଥମେ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ବି କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି ।

ତୁମର ଏହି ପାଠପଢ଼ାରେ ବାହାନା ଚଳିବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଦୂରରେ ରହୁଛୁ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟହ ପଢ଼ିପାରିବୁ ନାହିଁ । କେହି କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ୧୦ମାଇଲ୍ ଦୂରରେ ରହୁଛି । ଆରେ, ବାବାଙ୍କ ଯାଦରେ ତୁମେ ୧୦ ମାଇଲ୍ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଚାଲି ଗଲେ କଦାପି ଥକା ଲାଗିବ ନାହିଁ । କେତେ ବଡ଼ ସମ୍ପ□ ନେବାକୁ ଯାଉଛ । ତୀର୍ଥକୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ପାଦରେ ଯାଇଥାନ୍ତି, କେତେ ଧକ୍କା ଖାଆନ୍ତି । ଏହା ତ ଗୋଟିଏ ସହରର କଥା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏତେ ଦୂରରୁ ଆସିଛି । ତୁମେ କହୁଛ ଘର ୫ ମାଇଲ୍ ଦୂର ... ବାଃ ! ସମ୍ପ□ ନେବା ପାଇଁ ତ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡି ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ଅମରନାଥକୁ କେବଳ ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ କେଉଁ-କେଉଁଠାରୁ ଯାଆନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଅମରନାଥ ବାବା ସ୍ୱୟଂ

ପଢାଇବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରିବାକୁ ଯାଉଛି । ତୁମେ ପୁଣି ବାହାନା କରୁଛ । ସକାଳୁ ଅମୃତ ବେଳାରେ ଯେ କେହି ଆସିପାରିବେ । ସେ ସମୟରେ କୌଣସି ଡ଼ର ନାହିଁ । କେହି ତୁମକୁ ଲୁଟିବେ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଯଦି କୌଣସି ଅଳଙ୍କାର ଆଦି ଥିବ ତେବେ ଛଡ଼ାଇନେବେ । ଚୋରମାନଙ୍କୁ ଦରକାର ଧନ, ପଦାର୍ଥ । କିନ୍ତୁ କାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲେ ବହୁତ ବାହାନା କରିଥା'ନ୍ତି । ନ ପଢିଲେ ନିଜର ପଦ ହରାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ଭରତକୁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଭାରତକୁ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛନ୍ତି । ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେହି ପୁରୁଷାର୍ଥ କଲେ ସିନା । ପାଦ ହିଁ ଯଦି ନ ନ ଉଠାଇଲେ ତେବେ କିପରି ପହ□ ପାରିବେ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମେଳା । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପ□ ନେବାକୁ ଆସିଛ, ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ସ୍ଥାପନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ ବିନାଶ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ । ଏହା ସେହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ନା । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ବାବା ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନର ସମ୍ପ□ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାକୁ ନେବାପାଇଁ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡି ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ଏଥିରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବାହାନା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ୧୦ ମାଇଲ ପାଦରେ ଚାଲିଲେ ମଧ୍ୟ କ୍ଳାନ୍ତ ହେବ ନାହିଁ ।

(୨) ବିଜୟ ମାଳାରେ ଆସିବାର ଆଧାର ହେଉଛି ପାଠପଢା ତେଣୁ ପାଠପଢା ଉପରେ ପୂରା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କ□ାକୁ ଫୁଲ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମିଠା ଘର ଏବଂ ରାଜଧାନୀକୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଶ୍ଚୟ ରୂପୀ ପାଦକୁ ଅଚଳ ରଖି ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି, ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ସବୁଠାରୁ ବଡ ରୋଗ ହେଉଛି ଚିନ୍ତା, ଯାହାର ଔଷଧ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ନିକଟରେ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ଯେତେଯେତେ ପ୍ରାପ୍ତି ପଛରେ ଧାଇଁଥା'ନ୍ତି, ପ୍ରାପ୍ତି ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଏ ସେଥିପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ରୂପୀ ପଦକୁ ସଦାସର୍ବଦା ଅଚଳ ରଖ । ଯଦି ସବୁବେଳେ ଏକ ବଳ, ଏକ ଭରସା ରୂପୀ ପାଦ ଅଚଳ ରହିଥିବ ତେବେ ବିଜୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଏବଂ ନିଶ୍ଚିତ ବିଜୟୀ ଆତ୍ମା ସଦାସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିବ । ମାୟା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ରୂପୀ ପାଦକୁ ହଲଚଲ କରିବା ପାଇଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୂପରେ ଆସିବ ହେଲେ ମାୟା ନିଜେ ଦୋହଲୀ ଯାଉ କିନ୍ତୁ ତୁମର ନିଶ୍ଚୟ ରୂପୀ ପାଦ ହଲଚଲ୍ ନ ହେଉ ତେବେ ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିବାର ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସମସ୍ତଙ୍କର ବିଶେଷତାକୁ ଦେଖିଚାଲ ତେବେ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ ।